

ordinært afdrages 15 $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., og der er et Obligationssalg paa 15 Mill. Kr., altsaa det ekstraordinære Afdrag optages næsten helt af nyt Laan. De ordinære Afdrag er ogsaa 15 $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., men kommer de 8 Mill. Kr. til, saa gaar det hele ned til, at vi faar et Afdrag paa Statsgælden paa godt 8 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Altsaa, naar vi har taget den ekstraordinære Skat med, og naar vi har taget de ordinære Afdrag med, saa faar vi ikke større Afdrag i det hele. Vi præsterer end ikke, nu da vi har faaet en ekstraordinær Skat til Afbetaling paa Statsgælden, de ordinære Afdrag. Det forekommer mig at være et meget ringe Resultat, og jeg tror, det vil være rigtigt — hvad jeg anbefalede den højtærede Minister —, om han blot vilde præstere de ordinære Afdrag paa Statslaanene og saa afholde sig fra at optage nye Laan. Saa vilde vi komme langt videre, saa vilde vi komme langt sikrere ned med vore Statslaan og naa til at have en rimelig Statsgæld. Det er muligt, at der kan komme store Udgifter, som det var ønskeligt at afholde, men saa kan Ministeren jo komme til Rigsdagen og spørge, om han kan faa en ekstraordinær Skat til saadanne Udgifters Afholdelse. Men det er min Overbevisning, at vi for Tiden i det offentlige Liv er inde i saa mange Laan, at det nu er paa Tide at pausere, og at vi maa sætte Tæring efter Næring i den Henseende. Den, der vil have alt det, han ser, maa græde, naar andre ler. Derfor maa vi virkelig nu holde os noget tilbage med Hensyn til offentlige Anlæg. Hvis vi ad Aare, hvor vi ikke har nogen ekstraordinær Skat til Afbetaling af Statsgælden, skal fortsætte paa samme Vis, saa vil ikke en Gang de ordinære Afdrag blive svaret. Ja, hvis ikke de ordinære Afdrag bliver større, end de er i Aar, og hvis vi skal optage et nyt Statslaan paa 15 Mill. Kr., vil de to Ting omtrent modsvare hinanden. (*Martin Hansen*: Kommunerne skal betale noget!). Ja, det ved jeg nok, men det bliver dog Staten, der bliver Laantager.

Derefter vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger i Anledning af nogle Udtalelser, som den højtærede Finansminister kom med angaaende Trykket af Skatterne. Ministeren talte om, at Folk sagde, at nu da Tiderne gik tilbage, vilde Skatterne komme til at trykke haardere; det kunde han for saa vidt ikke indrømme, som Folk, naar de havde en mindre Indtægt, jo ogsaa fik mindre Skat, og han sluttede med at sige: „Det er vist i og for sig rigtigt, at Skatterne trykker haardere paa dem end før, men hvis det er rigtigt, viser det jo, at Stig-

ningen i vor Skatteskala ikke er stærk nok, idet Skattetrykket paa de lavere Indtægter stadig mærkes stærkere end paa de højere.“ Det forekommer mig, at dette er en noget ejendommelig Forklaring. Den højtærede Minister kan dog i alt Fald ikke være uvidende om, at man svarer Skat af sin Indtægt Aaret efter, at man har haft denne Indtægt, og derfor er det givet, at i en nedadgaaende Periode vil Trykket af Skatterne altid blive meget stærkere end i en opadgaaende. Hvis en Mand i Fjor havde 20 000 Kr. i Indtægt, og han i Aar, hvor han skal svare Skat deraf, ikke har mere end 10 000 Kr., saa vil selvfølgelig Trykket ligge meget haardere paa ham, idet han med en Indtægt af 10 000 Kr. skal svare en Skat, som er lignet paa en Indtægt af 20 000 Kr. Hvis han har haft 10 000 Kr. Indtægt i Fjor og har 15 000 Kr. i Aar, vil det være meget lettere for ham at betale sin Skat. Skattetrykket er selvfølgelig haardere i en nedadgaaende end i en opadgaaende Periode. Derfor tror jeg, det er en meget forkert Forklaring, den højtærede Minister her har givet, Forholdet er ganske naturligt det, at ved stigende Indtægter vil Indkomst- og Formueskatten altid trykke haardere, fordi den betales bagefter. Det er netop en af Skavakerne ved denne Skat. Man har ved forskellige Lejligheder prøvet, om det ikke var muligt at komme bort fra dette, men man har i alt Fald ikke endnu fundet nogen Løsning paa dette Spørgsmaal. Endelig er der jo det Spørgsmaal, om Indkomst- og Formueskatten, hvis den bliver meget høj, kan overvælttes. Om det er muligt, ved jeg ikke, men hvis den kan overvælttes, maa jeg sige, at det er betænkeligt at komme op paa de meget høje Indkomst- og Formueskatteprocentsatser, for saa kan Følgerne blive meget uheldige.

I nogle Bemærkninger, som den højtærede Minister gjorde i Anledning af en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, udtalte han: „Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem derved vil udtrykke den kolossale Forskel, der var i Forholdene paa de to Tidspunkter, og jeg tvivler ikke om, at der virkelig var en betydelig Forskel. De økonomiske Forhold laa den Gang betydeligt vanskeligere end i 1924, da Socialdemokratiet overtog Regeringen.“ Efter min Mening er det første Gang — i alt Fald er det første Gang, jeg har hørt det —, at man i Virkeligheden har anerkendt, at Forholdene i 1920 var langt vanskeligere end Forholdene i 1924. Og det ønsker jeg at slaa fast her ved denne Lejlighed, thi jeg tror, at Erkendelsen